

'kHebjelief, en trek!



Dit boek draag ik op aan 3 kerels van allure:

Stephan, Chander en Vivienne!

Zonder hen geen geloof, hoop en liefde!

PAUL DE LEEUW

'kHebjelief, en trek!

A GOOD HOME
MUST BE MADE
NOT BOUGHT

*Afgeknipte
Spaghetti* 
+ **50**
ANDERE RECEPTEN

VOORDAT JE BEGINT TE LEZEN...



Van dit boek krijg je trek.
Als dat niet gebeurt heb je
misschien een eetstoornis.
Of weinig verbeeldingskracht.
Of schrijf ik gewoon goor.
Voor het geval dit boek
inderdaad je eetlust opwekt,
zoals de bedoeling is: tref
voorzorgsmaatregelen.



Zorg ervoor dat je
drie dingen tegelijk
kunt doen: lezen,
koken én proeven.

DAAROM:
ZORG DAT JE
KOELKAST
VOL ZIT MET
LEKKER ETEN
EN DRINKEN.





DE KOELKAST (1)

Voorkom dat je tijdens het lezen bijvoorbeeld alleen maar een stuk gerookte worst hebt om aan te knagen. Vul je koelkast met liefde. Je ziet aan iemands koelkast hoe hij in elkaar steekt. Als ik ergens word uitgenodigd ga ik het liefst meteen naar de keuken, en steek ik mijn kop in de koelkast of kijk gelijk onder de deksel van een pan!

Als ik iemand leer kennen die slechts blikvoer in zijn koelkast heeft en een pak sojamelk, dan zal de kennismaking waarschijnlijk geen vervolg krijgen.



Een tip voor bij het lezen: een fles 7Up en een stevige reep Verkade chocola!



A vintage, slightly faded color photograph of a young child, likely a toddler, walking through shallow ocean waves. The child is shirtless and wearing dark-colored shorts. The child's hair is light and short. The background shows the ocean extending to a distant shoreline with some buildings and a person standing in the water. The overall tone is nostalgic and warm.

'62-'72

A vintage, slightly faded photograph of a beach scene. In the foreground, a child's legs and feet are visible, sitting on a purple and white inflatable ring. To the left, another person's hand is seen reaching into the shallow water. The background shows a sandy beach with some colorful objects, possibly beach toys or umbrellas, and a building in the distance. The overall tone is nostalgic and warm.

*Mijn vader zou zelfs
mij nog verkopen onder
het motto 'alles is te
koop'. Maar hij zou er
wel de beste prijs voor
vragen én krijgen.*



I.



Mijn vader zou zelfs mij nog verkopen onder het motto ‘alles is te koop’. Maar hij zou er wel de beste prijs voor vragen én krijgen. Mijn vader zit in zaken. Hij heeft zijn hele leven van alles verhandeld. Kersen, augurken, potten honing, Ruud Gullit: alles kocht en verkocht hij. Staven rundvlees, Bulgarse kikkers, een partijtje spijkerbroeken met maar één pijp...

‘De andere pijpen zijn nog onderweg!’

Die spijkerbroeken stuurde hij dan bijvoorbeeld naar het Oostblok. Kreeg hij er een paar ton ontpitte kersen voor terug.

In 1967 was ik vijf.

Ik was een jongetje met een te grote accordeon. Ik droeg kleren die mijn moeder zelf maakte met de naaimachine. Ik zat het liefst de hele dag bij haar. Ze zat aan tafel patronen te knippen, of ze ratelde met een kleine blikopener over een soort prematuur bakpapier. Soms keek ze even op om te zeggen dat ik nog een kaakje moest nemen. Ze maakte vaak sandwiches. De lekkerste was: Sandwich Apache Agnes.

DE KEUKEN IN

Vind je het ook zo irritant dat ze je in kookboeken altijd vertellen hoeveel van welk ingrediënt je er precies in moet doen? Het is een leuke handleiding, maar je bepaalt uiteindelijk zelf hoeveel je toevoegt. Als jij knoflook lekker vindt, dan doe je toch een teentje extra! Vooral proeven en bij twijfel niet gelijk alles tegelijk toevoegen. Het zijn dan wel mijn favorites, maar probeer het ook jouw favorites te maken! Zoals een vriendin van mij altijd zegt: jij hebt geen bloed maar koksroom in je lichaam! Veel eetplezier!



Sandwich Apache Agnes

ZO MAAK JE HET KLAAR

Een dik zelfgesneden stuk witbrood dik besmeren met pindakaas. Leg daarop wat schijfjes komkommer en smeer daar een lik sambal overheen. Deze sandwich noemen we: Apache Agnes.



Als ik de kleren moest passen die ze gemaakt had, hing het kruis van de broek halverwege mijn knieën en waren de mouwen flink uit hun verband gerukt.

‘Alles moet nog in elkaar gezet worden,’ zei mijn moeder dan.

Maar een week later liepen we gewoon op het schoolplein met die lage kruizen en afzakkende mouwen. Als we een beetje ons best deden, hadden we zoveel mouw over dat we er handschoenen van konden maken.

Ma zei dat we niet moesten klagen. Dat zei ze ook toen we met carnaval liepen te rillen van de kou in haar naaigerei van eigen deeg. Mijn moeder stond erop onze outfits voor het schoolcarnaval zelf te maken. De patronen haalde ze uit de Margriet en de Libelle. Ze naaide voor de hele buurt! In onze familie heerst de nogal bijzondere opvatting dat anderen altijd voorgaan. Pas als de buit verdeeld is, zijn wij zelf aan de beurt. Was er gebak, dan bleef ik achter met zo’n saai, drillerig vruchten-taartje, lellen gelatine eroverheen, terwijl mijn tantes, neefjes en nichtjes zaten te juichen achter hun bananenschuitjes, advocaatvierkantjes of mokkaschuimgebak. Met de carnavalspakjes ging dat dus precies hetzelfde.

Haas, Sneeuwpop en Wickie de Viking gingen aan mijn neus voorbij. Old Shatterhand en Winnetou gingen naar de zoons van nummer 24.

Uiteindelijk zei mijn moeder:

‘Gompie, je kunt kiezen: Skelet of Kikker?’

Gompie was mijn bijnaam, afkomstig uit de NCRV-jeugdserie *De Kijkkast*. Later ging m’n moeder me Doris Dof noemen, of Lul de Behanger. Dat laatste ging ze doen nadat ze me betrapt had terwijl ik op de plee zat te masturberen. Trok ze ineens de deur open en vroeg: ‘Wil jij melk in je koffie?’

Ze nam het me kwalijk dat ik de deur niet op slot had gedaan. Alsof het zo normaal is om iemand op de wc te komen vragen of hij melk in zijn koffie wil! Die vraag was



een impuls, zei ze, omdat ze geschokt was. Blijft de vraag waarom ze überhaupt die deur opendeed. Je doet toch alleen een wc-deur open als je zelf moet? Trouwens, wat heb je, als je toch die deur opendoet, liever: een moeilijk schijtende vader of een olijk kind dat gezellig een nummertje Abba zingt terwijl hij zich even aftrekt?

Sinds die tijd wilde mijn moeder me nog weleens op mijn plaats zetten. Dan trok ze, als ik van school thuiskwam, haar neus op en zei: ‘Wat ruik je zurig. Ga eerst maar even douchen.’

Ik wilde voor Skelet gaan, maar mijn moeder had al besloten dat het Kikker zou worden.

‘Voor Skelet ben je te dik. Die ribben krijg ik nooit goed op jouw zwarte maillot.’

Ik als Kikker naar het carnaval.

Mijn moeder had een vooruitziende blik. In de jaren daarna zou de kikker een belangrijk thema worden bij ons thuis. Een Bulgaar met wie mijn vader zaken deed, vond dat er zo weinig kikkers waren te horen in onze achtertuin. Hij keek mijn vader streng aan en stak zijn glas sterkedrank in de lucht:

‘Ik geef jou: Bulgaarse kikkers!’

Nu maakt drank meer kapot dan je lief is en doe je met zo’n glas stookolie meestal alleen loze beloftes. Mijn vader keek dus best wel raar op toen er een paar weken later inderdaad een vrachtwagen met een lading Bulgaarse kikkers op onze stoep stond. Tienduizenden kikkers, rechtstreeks uit Bulgarije! Dat was natuurlijk wereldnieuws in Rotterdam en omstreken en vrolijk stond mijn vader het *Journal* te woord.

De volgende dag hebben mijn ouders samen die kikkers staan lozen. En zoals altijd: alle anderen gingen voor en wij moesten gewoon naar school. Terwijl mijn vader de kikkerheld van de hele school stond te worden, dronken wij braaf onze melk, aten onze boterhammen met kaas en kwaakten om aandacht in de verder uitgestorven lokalen. Zagen we ’s avonds op het *Journal* onze klasgenoten met mijn vader die kikkers vrijlaten.

De Bulgaarse kikkers bleken die zomer nogal last te hebben van heimwee. Een volle vette kwaak schalde over het water. Het was een Bulgaarse kikkeriale teringherrie daar in dat pittoreske watertje. Normaal gesproken werd daar gevestigd, op blik en voorn. Ik vrees dat de Rotterdamse opmars van Pim Fortuyn in die kikkervijver ach-



A close-up photograph of a young boy with short, dark hair and a serious, slightly pouting expression. He is wearing a dark blue sailor-style shirt with three horizontal stripes (two red, one white) on the chest. The background is out of focus, showing a blue fabric with a faint pattern and a red fabric. The text is overlaid on the lower left of the image.

***‘Voor Skelet ben je te dik.
Die ribben krijg ik nooit goed op
jouw zwarte maillot.’***

ter ons huis begonnen is. Vol = vol! Gelukkig kwam de oer-Hollandse reiger in groten getale naar ons watertje met buitenlandse specialiteiten gevlogen. In plaats van aan de oever van de Rotte, tussen Delft en Overschie, stonden ze nu aan de oever van het Waaltje, achter ons huis, te posten. Dat heb je wel vaker met vreemde culturen: een Bulgaarse kwaak klinkt toch lekkerder dan een Hollands kwakje.

Men neme een jutezak. Die dope men in groene verf en late men een nacht weken. Voorts: een groene maillot en twee groene zwemvliezen. De volgende dag trekke men de inmiddels groen opgedroogde jutezak over het hoofd van de arme jongen. En plakke men twee pingpongballen op zijn groene kop, als ogen.

‘Hollen jongen, anders kom je te laat,’ zei mijn moeder.

De buurtkinderen stonden in vol carnavalsornaat al op me te wachten. Konijn, Cowboy en dat indianenduo hadden natuurlijk gewoon schoenen aan.

Ik die zwemvliezen.

Juffrouw Nellie zei dat wij, de oudste kleuters, als laatsten moesten aansluiten in de optocht. We moesten buiten wachten. Het was in de tijd dat het nog ouderwets koud kon zijn. Zonder ‘gevoelstemperatuur’ zus of zo. Daar stond ik dus met mijn groene maillot in een twaalf-graden-onder-nul-verlies-verlies-situatie. Ik trok de zak maar wat strakker om mijn lijf.

De pingpongballen hingen nu op mijn knieën.

Als een stekeblinde kikker heb ik die dag in die optocht meegelopen, hand in hand met Sneeuwpop.

Gelukkig kon ik niet zien hoe alle ouders langs de kant van de weg stonden te wijzen en ons toeriepen: ‘Wie is die kikker? Van wie is dat er een?’

Juffrouw Nellie zei dat wij, de oudste kleuters, als laatsten moesten aansluiten in de optocht. We moesten buiten wachten.







II.

Nou, ik was er een van mijn vader en moeder. En er waren er nog twee. In totaal had de Leeuwenfamilie drie welpen. Mijn vader was zakenman en mijn moeder was de vrouw achter de zakenman. Er werd zakengedaan met het Oostblok. Mijn vader zei altijd: 'Onze luxe kennen ze daar niet. Die mensen zitten altijd maar in hun betonnen oostblokdozen en worden nooit eens ergens uitgenodigd. De kracht van ondernemen is: entertainen, amuseren en dan keihard toeslaan!'

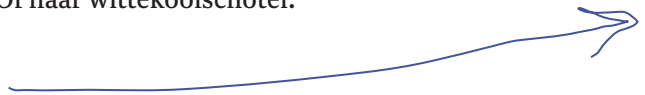
De bedrijfsfilosofie was daarom: je laat ze meteen naar kantoor komen, nadat ze hun oostblokkoffertje in het hotel hebben gezet. En 's avonds, als de zaken gedaan zijn, ontvangt de directeur ze thuis, waar zijn vrouw heeft gekookt. De volgende dag kunnen dan direct na het ontbijt de contracten onder de oostblokneuzen worden geschoven.

In hun droevige bruine pakken kwamen ze 's avonds bij ons binnen. Spraken geen woord Engels. En mijn ouders amper een woord Pools, Bulgaars of Roemeens. Er was dus meestal een tolk bij. Wij, de kinderen, moesten in onze kamers blijven. Op het moment dat mijn moeder in het trapgat riep: 'Let's meet the children!'; kwamen wij in een uitgedunde versie van de Von Trapp-optocht uit *The Sound of Music* naar beneden.

De Oostblokkers stelden zich voor: Roetkovski, Witkovski... veel kovski's deden zaken met pa.

Ma sloofde zich uit in de keuken en kwam altijd met Hollandse specialiteiten op de proppen. Hutspot. Een Indische rijsttafel. Of haar wittekoolschotel:

Wittekoolschotel



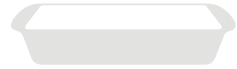
Op het moment dat mijn moeder riep: 'Let's meet the children!'; kwamen wij in een uitgedunde versie van de Von Trapp-optocht uit *The Sound of Music* naar beneden.





De wittekoolschotel

(voor 4 personen)



DIT HEB JE NODIG

- 1 grote wittekool, fijngesneden
- 1 eetlepel sambal
- 200 gram spekjes
- 3 tenen knoflook, uitgeperst
- 2 eetlepels ketjap
- 1 kilogram kruimige aardappels
- 1 of 2 rookworsten
- peper
- zout
- plakken kaas

ZO MAAK JE HET KLAAR

Om te beginnen kook je de wittekool met een beetje water en een beetje sambal. Bak de spekjes uit met knoflook en blus af met wat ketjap. Kook de aardappels en maak er een grove puree van. Hussel de wittekool, die je in een vergiet hebt laten uitlekken, erdoorheen en roer ook de spekkies erdoor. Beetje peper en zout erbij. Pak een ovenschaal en vet hem in met een beetje boter. Drapeer de wittekool met alles d'r-op-end'r-an in de ovenschaal en strijk het prutje glad. Snij de worst in plakjes en druk in de gladde bovenkant van de wittekoolschotel. Leg daar plakken kaas overheen en zet de schaal een kwartiertje in een oven van 200 graden. Het gerecht is klaar als de kaas helemaal gesmolten is.

Dien op met bier of een prachtige riesling.



Meloen Met Meer Vocht!

DIT HEB JE NODIG

- 1 watermeloen
- 1 fles wodka



ZO MAAK JE HET

Begin een paar dagen van tevoren. Maak met een appelboor een gat in de watermeloen en giet daar wat wodka in (gebruik eventueel een trechter en giet nu niet gelijk die hele fles d'r in) en laat een dag staan. Het vruchtvlies zal de drank absorberen. Doe de volgende dag wat meer wodka erbij en ga zo een paar dagen door. Je kunt als het klaar is de meloen in stukken snijden en iedereen een stuk geven. Eet smakelijk!

*Je kunt dit ook met champagne proberen;
leuk voor oud & nieuw.*

Wij zaten tijdens het diner als kleine Thaise kinderhoertjes naar de kovski's te glimlachen, om de ondertekening van de contracten nog eens te bespoedigen. Ik had bolle wangen. Dat verschijnsel kenden ze in het Oostblok niet, dus werd er in het Oostbloks 'Prjasja, bjoetsjeh-wah-wah, kartroetsjah' gezegd en lekker hard in mijn wangetjes geknepen.

Ik was toen al een soort attractie.

Ik dacht maar aan wat mijn vader had gezegd, 'onze luxe kennen ze daar niet', als zo'n doorgezopen wodka-Pool weer eens mijn wangen knalrood kneep en ik mezelf zag veranderen in Kabouter Plop avant la lettre.

Als toetje was er meestal griesmeelpudding of anders een grote watermeloen.

Meloen met meer vocht!

Jaren geleden zat mijn zusje met mijn moeder te bedenken waar ze nu weer op moest trakteren voor haar verjaardag. Mijn vader hoorde dat en vroeg:

'Hoeveel kinderen zitten er in je klas?'

'Vierentwintig,' antwoordde ze.

'En hoeveel kinderen zitten er eigenlijk op de hele school?'

'Zes keer vierentwintig en dan nog wat leraren... honderdvijftig man of zo?'

De dag van haar verjaardag kwam er, net voor de pauze, een kleine vrachtwagen het schoolplein op gereden. De laadbak werd geopend en vervolgens werden er ruim honderdvijftig watermeloenen op het schoolplein gedumpt. Vader had net zo'n 1,5 ton watermeloenen gekocht van het Oostblok en kreeg ze niet doorverkocht. Traktatie voor de hele school!



Daarna moest ik altijd *Für Elise* spelen op onze piano. Ik voelde de druk om dat foutloos te doen, denkend aan de contracten, maar mijn publiek, een schreeuwende tolk en een of meerdere Oostblokkers, hadden meer belangstelling voor hun eigen stemgeluid, en hun wodka.

